

TISZTOGATÁS

és ahogy közeledett
úgy lettünk egyre kevesebbek

kifogytunk a szoknyákból
kezünk baltanyelet markolt
visszafojtott akarat kaparta a torkot
a bordaközökben görcsös fájdalom

rokkant szél kavarta fel a port
hazugság volt minden napsugár

lábainkban pórázra kötött kutyák
szívünk helyén megbokrosodott lovak
apámban lerészegedett szülői öntudat
a szántóföld összerezzen a talpai alatt

a hangszálaimban nyöszörgés öltözködött
magára aggatott kabátot kalapot
anyám magához szorított mellekkel
várta az összeütközést a domboldalon

apám szélesre kitért szájából
lavinaként tódultak az elfertőződött szavak
ütni készült de a végtagjai
szaggatottan kalimpáltak
sodródtunk a délutáni pusztításban
magasba szökő hangok és ujjak
feltornyosult birodalmában
anyám belevágta a baltát apám combjába

mint aki lyukas csónakba ül hogy
átszelje a cápákkal teli tengert

néztük hogy a rendőrség a kocsiba ülteti
és elviszi a nyílt sebből vérző embert

mindig azt mondták akkor jönnek ki
ha vér fog folyni
pedig anyám már vérszegény volt
de erre nem figyelt senki

anyám lemosta apám vérét a baltáról
mi pedig feltöröltük a ház előtti betont

REKONSTRUKCIÓ

holnap megtalálom a hazautat
a küszöbre ejtek minden elkopott terhet
tíz évet leviszek a pincébe
és ott felejttem a nyirkos sötétben
megetetem az ólakban üvöltő állatokat
forró vízzel teli lavórba teszem a lábam
átmelegszen kigyógyulok anyámból
a holnapok nem esnek többé a vonat alá
nem békülök ki istennel de nem is
kezdek el hányni minden feszület előtt
felásom a kertet répát ültetek almafát
a forró betonfalakat befestem hideg kézzel
hogy megkövesedett tenger legyen
kimosok minden lepedőt pulóvert
megszámolom a gombokat az ingeken
céklát nyelek hogy sűrűbb legyen a vérem
esténként elnézegetem a madáretetőre szállt cinegéket
a völgybe nem megyek le
szanaszét hevernek a lecsupasztított őzgerincek
a lovakat szeretném megmenteni
hallom ahogy lassan kiszáradnak
a föld magába nyelte a kút minden csepp vizét

mintha hosszú útra készülődne
újszülött csillagok költöznek az égre
törésvonalakon bolyongok az estefelében
a levetett cipők szigorúan előre néznek
az idő egyre jobban kitakarja a testet
a szegyenfoltok átütnek a bőrkeményedésen
mindenbe beleakad a medencecsontom
majd kifordul az éhségtől a méhem
mától majd a szervek is másként küzdenek
minden sejt részt vesz az építkezésen
csak ne lenne ilyen nehéz felgyújtani
a szülői házat az újrakezdéshez

AZ ÉJSZAKA VASFOGA

besötétedett
elültek a baromfik
mosakszom a kádban
sikoltás szökken a magasba
róka fojtogatja a tyúkot az ólban
anyám piros vére folyik a hálósobában
szökik a víz a lefolyóba
pikkelyesedik a bőröm
vergődő uszonyom hajnalig a tengert siratja

NEM ÉN VOLTAM

vékony bokával egyensúlyozni
a nyúltetekem között
a dögszag eltöri a tüdőszárnyat
és minden veszteség ellenére
a nyár köhög a meleget a tájra

keserű csodálat

fürdünk az isteni megvetésben
szótlánul nézzük ahogy
hervadnak a házak
áznak a megfagyott csontok a kutyatálban

eljön az olvadás

tengerben próbálnak túlélni a sziklák
a csomót kidobja magából a test
vagy kiemelik merőkanállal
kikopnak a baltaélek

Toscanában nem mardos cserepesre a hideg
nem csúszik le rólunk álmunkban a kabát
nem azért vetkőzünk meztelenre
hogy a másik felöltöztessen

állok a zsebkendőd sarkán
a nyomorról világítok röntgenképet
a zsebembe kell nyúlnod a kezemért
rajtakapsz mint egy fegyencet

nem én voltam
már annyiszor lediktáltad
bízzam a lezáratlant Toscanára
a háborúnak vége
ne horzsoljam az úttestet a konzervdobozba
préselt szardíniákkal

szegénységünk nem ismert határokat
a szülői kiáltás kitartott hangjában
a legyilkolt állatok még rúgtak néhányat
nem én voltam aki
nyitva felejtette a nyúlházat

a farkaskutyák leborulnak
előttünk Toscanában
egyiknek se véres a szája
megszelídített múlt
térdel az utánunk siető árnyékunkban